

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/172/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112207390
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2013:8112207390.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Kovalovej v právnej veci navrhovateľky C. N., bytom B. č. XXX, právne zastúpenej JUDr. Ivanom Humeníkom, PhD., advokátom so sídlom Košice, Mäsiarska 6, proti odporcovi: Fakultná nemocnica s poliklinikou J.A. Reimana Prešov, Hollého 14, zastúpenému Advokátskou kanceláriou GOGA a spol., s.r.o., IČO: 36 863 947, so sídlom Žriedlova 3, Košice, o náhradu škody titulom vecnej škody vo výške 338.730,31 Eur, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 19.10.2012 č. k. 10C /48/2012 - 77 takto jednohlasne

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok s výnimkou výroku o zastavení konania v časti a výroku o trovách konania.

O trovách odvolacieho konania r o z h o d n e súd prvého stupňa.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom doručeným súdu dňa 3.8.2010 doplneným 7.10.2010 sa navrhovateľka domáhala toho, aby súd uložil odporcovi povinnosť uhradiť náklady spojené s liečbou vo výške 338.730,31 Eur, stratu na zárobku vo výške 92.953,73 Eur, stratu na dôchodku vo výške 59.433,92 Eur a vecnú ujmu na zdraví vo výške 338.730,31 Eur.

Súd prvého stupňa rozsudkom zo dňa 21.1.2011 č.k. 10C/155/2010 - 38 návrh v časti o náhradu škody titulom straty na dôchodku zamietol. Na samostatné konanie vylúčil nároky na náhradu škody, titulom nákladov spojených s liečením a hospitalizáciou, straty na zárobku a vecnej ujmy, v ktorom bude rozhodnuté aj o trovách konania ohľadom náhrady škody na strate na dôchodku.

Uznesením zo dňa 8.8.2012 č.k. 10C/48/2012 - 52 súd prvého stupňa vylúčil na samostatné konanie nárok navrhovateľky na náhradu škody titulom nákladov spojených s liečením a hospitalizáciou ako aj nárok navrhovateľky na náhradu titulom náhrady za stratu na zárobku.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že predmetom tohto konania zostal nárok navrhovateľky na náhradu škody titulom vecnej škody. Navrhovateľka túto škodu špecifikovala sumou 338.730,31, ktorá pozostáva zo sumy 54.430,90 Eur titulom vecnej škody a sumy 282.299, 41 Eur titulom nemajetkovej ujmy v zmysle ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti.

Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní zistil skutkový stav, podľa ktorého dňa 5.8.1997 bola navrhovateľka hospitalizovaná u odporcu v súvislosti s narodením jej dieťaťa, pričom po pôrode

sa u nej prejavili komplikácie. Preto vykonal odporca operačné zákroky od 5.8.1997 do 6.8.1997. V súvislosti s poskytovaním zdravotnej starostlivosti navrhovateľky u odporcu v tomto čase bolo právoplatným súdnym rozsudkom konštatované, že odporca zodpovedá za škodu na zdraví, ktorá jej v tejto súvislosti vznikla. V dôsledku operačných výkonov došlo u navrhovateľky ku skráteniu jej tenkého čreva, čo spôsobilo inkontinenciu jej stolice a v tejto súvislosti navrhovateľka má stolicu denne aj 10 krát. Vzhľadom na skrátenie jej čriev musí užívať nutričné emulzie a minerálne doplnky. Toto poškodenie jej zdravia následne spôsobilo jej invaliditu. V dôsledku tejto situácie navrhovateľka bola nútená vykonať prestavbu domu, zmeniť jeho dispozíciu vo forme posilnenia toalety a vybudovania sprchovacieho kúta, s čím súviselo vybúranie dverí, zamurovanie dverí, výstavba nových štyroch stien, polozenie sanity ako aj rozšírenie vodovodného, či kanalizačného a elektrického vedenia. Taktiež v súvislosti s týmto poškodením zdravia mala zvýšené náklady na dopravu do zdravotníckeho zariadenia, zvýšené nároky na osobnú hygienu a hygienu v domácnosti, na nákup hygienických potrieb, krémov, mydiel, sprchových gélov, dezinfekčných prostriedkov, zvýšené prevádzkové náklady v súvislosti so spotrebou vody, elektrickej energie a plynu, zvýšeného opotrebenia šatstva, čo súvisí s inkontinenciou stolice, zvýšené náklady na výživu, zvýšené náklady na prepravu, nemožnosť cestovania verejnými prostriedkami MHD, ale nutnosť používania osobného motorového vozidla, zvýšených nákladov na užívanie verejných WC, nakoľko tieto sú spolplatňované, ako aj celkové zvýšené náklady, čo spôsobilo, že vypadla z pracovného procesu a rodina, resp. ona s manželom bola nútená brať si úvery. Taktiež museli byť menené posteľe, matrace. Taktiež bola platená opatrovateľka pre jej osobu ako aj pre jej maloleté dieťa, v súvislosti s pôrodom ktorého došlo k zdravotným problémom.

Súd vec právne posúdil podľa ustanovenia § 420 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 11 Občianskeho zákonníka, § 13 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 100 ods. 1 a 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 103 O.s.p. a § 159 ods. 3 O.s.p. a dospel k nasledovným záverom.

Z pripojeného spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 14C 156/2008 mal súd preukázané, že rozsudkom zo dňa 2.6.2010 zamietol návrh navrhovateľky o zaplatenie sumy 33.193,92 Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, pričom tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.11.2010. Nakoľko v tomto konaní navrhovateľka uplatnila na základe tých istých skutkových okolností totožný návrh, súd zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 33.193,92 Eur titulom rozhodnutej veci. Táto prekážka právoplatne rozhodnutej veci bráni, aby o tomto istom nároku súd rozhodoval ešte raz, jedná sa o neodstrániteľnú podmienku konania. V tejto časti bolo konanie zastavené podľa § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p.

Navrhovateľka uplatnila titulom náhrady nemajetkovej ujmy za zásah do jej práva na ochranu osobnosti sumu 282.299,41 Eur, ostala suma 249.105,49 Eur predmetom konania. Tu sa súd ako predbežnou otázkou zaoberal vznesenou námietkou premlčania zo strany odporcu, pričom dospel k záveru, že táto je dôvodná. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do ochrany osobnosti fyzickej osoby je majetkovým nárokom, ktorý sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe, upravenej v § 101 Občianskeho zákonníka.

Z pripojeného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 14C 156/2008 mal súd preukázané, že tunajší súd rozsudkom zo dňa 02.06.2010 zamietol návrh navrhovateľky o zaplatenie sumy 33.193,92 Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, pričom tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.11.2010. Nakoľko v tomto konaní navrhovateľka uplatnila na základe tých istých skutkových okolností totožný návrh, súd zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 33.193,92 Eur titulom rozhodnutej veci. Táto prekážka právoplatne rozhodnutej veci bráni, aby o tomto istom nároku súd rozhodoval ešte raz, jedná sa o neodstrániteľnú podmienku konania. V tejto časti bolo konanie zastavené podľa § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p.

Nakoľko navrhovateľka uplatnila titulom náhrady nemajetkovej ujmy za zásah do jej práva na ochranu osobnosti sumu 282.299,41 Eur, ostala suma 249.105,49 Eur predmetom konania. Tu sa súd ako predbežnou otázkou zaoberal vznesenou námietkou premlčania zo strany odporcu, pričom dospel k záveru, že táto je dôvodná. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do ochrany osobnosti

fyzickej osoby je majetkovým nárokom, ktorý sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe, upravenej v § 101 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ navrhovateľka odvodzuje svoje právo na ochranu osobnosti z protiprávneho konania odporcu, ku ktorému došlo v dňoch 05.-06.08.1997, je zrejme, že po prvýkrát sa právo mohlo vykonať vtedy, keď vznikla možnosť podať na jeho základe žalobu. Tento okamih je daný objektívne a nezávisle na subjektívnej okolnosti, napr. že poškodený nevedel o svojom práve. Z uvedeného vyplýva, že premlčacia doba začala plynúť dňa 7.8.1997 a uplynula dňa 7.8.2000. Pokiaľ predmetný návrh bol podaný na Okresnom súde v Prešove dňa 3.8.2010, súd konštatuje, že k tomu došlo až po uplynutí premlčacej doby. V tejto súvislosti súd poukázal aj na skutočnosť, že k tomuto záveru dospel aj odvolací súd v konaní vedenom na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 14C 156/2008, pričom skutkový základ zostáva v tomto konaní nemenný. V danom prípade nemožno prisvedčiť názoru navrhovateľky, podľa ktorého začína plynúť premlčacia doba až právoplatnosťou medzitýmneho rozsudku, ktorý určil, že za túto škodu zodpovedá odporca, teda od januára 2009. Tieto závery nemajú oporu v konštrukcii inštitútu premlčania, nakoľko pripustením tohto záveru by došlo k odkladaniu začiatku plynutia premlčacej doby, ktorý je stanovený objektívne. Z týchto dôvodov súd zamietol návrh v časti o zaplatenie vecnej škody titulom nemajetkovej ujmy ako premlčaný.

Súd prvého stupňa ďalej v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že pokiaľ sa týka vecnej škody, ktorá bola vyčíslená na sumu 56.430,90 Eur, aj v tejto súvislosti bola vznesená námietka premlčania, pričom táto je dôvodná, pokiaľ sa týka úverov, ktoré boli brané pred dátumom 3.8.2008 z dôvodu, že návrh na začatie konania bol podaný Okresnému súdu Prešov dňa 3.8.2010. Aj v danom prípade platí dvojročná premlčacia doba, teda pokiaľ došlo k podpisu úverových zmlúv pred dátumom 03.08.2008, jedná sa o premlčaný nárok na náhradu vecnej škody. V tejto súvislosti súd poukazuje na skutočnosť, že pri náhrade vecnej škody, teda v súvislosti s náhradou výdavkov, ktoré mala navrhovateľka v priamej príčinnej súvislosti s jej zdravotným stavom, začína plynúť premlčacia doba u každého takéhoto výdavku samostatne. Zo špecifikácie jednotlivých úverov vyplýva, že po dátume 3.8.2008 boli podpísané zmluvy dňa 22.10.2008 a 17.3.2009. Ostatné nároky sú premlčané s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a na námietku premlčania vznesenú odporcom, preto sa nimi súd bližšie nezaoberal.

Pokiaľ sa týka úveru zo dňa 22.10.2008 a úveru zo dňa 17.3.2009 týmito listinnými dôkazmi dokladovala navrhovateľka svoje tvrdenia o tom, že úvermi kryla svoje zvýšené výdavky, resp. výdavky v súvislosti s prestavbou domu, vzhľadom na jej zdravotný stav.

V tejto súvislosti súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že pri vzniku zodpovednosti za škodu je nutné, aby boli splnené základné predpoklady tejto zodpovednosti, a to porušenie právnej povinnosti na strane škodcu, existencia škody na strane poškodeného, ako aj príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou. V danom prípade súd dospel k záveru, že neboli splnené základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu u odporcu, a to tým, že navrhovateľka čerpala predmetné úvery z rokov 2008 a 2009.

Pokiaľ sa týka úveru zo dňa 17.03.2009 súd mal za preukázané, že táto zmluva bola uzavretá medzi VÚB Bankou ako veriteľom a I. N., teda manželom navrhovateľky, ktorou mu bol poskytnutý spotrebný úver. Pokiaľ teda bol braný úver zo strany jej manžela, bez toho, aby bolo v konaní preukázané, že tieto finančné prostriedky boli použité konkrétne na odstránenie následkov poškodenia zdravotného stavu navrhovateľky, súd nemá zákonné predpoklady toho, aby priznal takéto právo na náhradu škody. Dôkazné bremeno preukázania tejto skutočnosti je na navrhovateľke, pričom jeho neunesenie znamená, že súd nemôže takému návrhu vyhovieť. Podľa názoru súdu navrhovateľka neunesla dôkazné bremeno preukázania ani existencie škody, ani príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a škodou. V konaní, okrem výsluchu svedkov ako aj navrhovateľky, nebolo špecificky preukázané, že peňažné prostriedky z oboch uvedených úverov, nakoľko pri druhom úvere už vystupovala navrhovateľka ako dlžník, boli použité na riešenie škôd, ktoré jej vznikli v súvislosti s protiprávnym úkonom odporcu. Navrhovateľka preukazovala, že tieto finančné prostriedky boli použité na zvýšené finančné nároky rodiny, ako aj na stavebné úpravy. Z výsluchu svedkov však súd zistil, že prestavba domu začala už niekedy v rokoch 1998 - 1999, resp. v rokoch 2003-2004. Z uvedeného je zrejme, že tieto úvery z rokov 2008 a 2009 neboli použité na rekonštrukčné práce, pričom súd poukazuje na skutočnosť, že zdravotný stav navrhovateľky, čo vyplýva z výpovedí svedkov je nemenný už niekedy od roku 2003-2004. Súd ďalej

poukazuje na to, že časový odstup medzi týmto ustálením zdravotného stavu a čerpaním úverov v rokoch 2008 a 2009 je tak markantný, že nemožno tu hovoriť o príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti zo strany odporcu, v súvislosti s ktorým došlo k ustáleniu zdravotného stavu v roku 2003-2004 a určitou škodou. Súd poznamenáva, že samotné čerpanie úverových prostriedkov bez ďalších dôkazov nepreukazuje skutočnosť, že tieto finančné prostriedky boli použité na odstraňovanie následkov škôd na zdraví navrhovateľky. Tieto skutočnosti musia byť nepochybne preukázané listinnými dôkazmi o zaplatení výdavkov navrhovateľky v súvislosti s poškodením jej zdravia a až týmto spôsobom podľa názoru súdu by bolo unesené dôkazné bremeno, kedy by mohla byť v konaní úspešná. Samozrejme za podmienky, že tieto nároky boli uplatnené v rámci premlčacej doby. Samotná navrhovateľka uviedla, že bločky nemá, resp. ich nemôže predložiť, nakoľko už vybledli, teda od ich zaplatenia uplynula dlhá doba, čo prisvedčuje skutočnosti, že nároky na zaplatenie tejto vzniknutej škody boli premlčané. Pokiaľ sa týka nároku na náhradu škody z úveru zo dňa 17.3.2009, tento bol zamietnutý z dôvodu nedostatku aktívnej legitimácie na strane navrhovateľky, pokiaľ sa týka úveru zo dňa 22.10.2008 tento bol zamietnutý pre neunesenie dôkazného bremena.

Navrhovateľka v podanom odvolaní navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Ďalej uviedla, že jej postoj k otázke premlčania je nemenný. Nárok považuje za nepremľčaný. Dôvodom je, že vedomosť o škode a škodcovi nastala až rozhodnutím súdu.

Námietku premlčania vznesenú odporcom navrhovateľka považuje za šikanózný právny úkon vykonaný v rozpore s dobrými mravmi. Rozpor spočíva v tom, že navrhovateľka v rámci aktívnej ochrany svojich práv sa niekoľko krát obrátila na odporcu, resp. na iné orgány, ktorým odporca zasielal vyjadrenia s cieľom odškodnenia škodového následku, ktorý jej spôsobil. Na všetky podania odporca reagoval tak, že k poškodeniu nedošlo. Následne po tom, čo sa navrhovateľka obrátila na súd, ktorý potvrdil jej predpoklad, že došlo k škode, odporca namietol premlčanie uplatneného nároku. Navrhovateľka má za to, že pritom mal vedomosť o tom, že konanie je protiprávne.

Navrhovateľka zastáva názor, že nárok na nemajetkovú ujmu je nepremľčateľný.

Čo sa týka unesenia dôkazného bremena k tomu navrhovateľka uvádza, že vzhľadom k tomu, že náklady výrazne prevyšovali príjem navrhovateľky a jej rodiny, navrhovateľka bola nútená čerpať úvery za účelom ich pokrytia. Úvery (sumy) predstavujú číselné vyjadrenie nákladov na odstraňovanie negatívnych dôsledkov porušenia zdravia. Predloženie každého potvrdenia o úhrade nákladu je spojené s objektívnymi nepomernými ťažkosťami. Zároveň z dôvodu vytopenia navrhovateľky v roku 2010 sa stali doklady o prestavbe bytu, kúpe automobilu a ďalšie, ktoré mala navrhovateľka k dispozícii nepoužiteľnými. Navrhovateľka je toho názoru, že súd mal postupovať podľa § 127, resp. podľa § 136 O.s.p..

Súd musí pri svojom rozhodovaní vychádzať z náležite zisteného skutkového stavu. Prvostupňový súd však en bloc odmietol výpovede navrhovateľky a svedkov o tom, že dané prostriedky boli použité na odstraňovanie následkov poškodenia zdravia len z toho dôvodu, že to tvrdili navrhovateľka a jej rodinní príslušníci. Navrhovateľka sa však pýta, kto iný ako oni majú túto skutočnosť potvrdiť. Pri tak citlivej veci ako je syndróm krátkeho čreva nemožno očakávať, že nejaká tretia osoba potvrdí, že navrhovateľka musela a musí neustále vynakladať peniaze napr. na prestavbu, prepravu, verejné záchody, výmenu posteľného prádla z dôvodu úniku stolice ako jedného z dôsledkov syndrómu krátkeho čreva. Rovnako nemožno vychádzať z predpokladu, že výpovede navrhovateľky a jej rodinných príslušníkov sú nepravdivé.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky navrhol rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť.

Ďalej uviedol, že súdna prax sa v názore na premlčateľnosť práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ustálila, pričom podľa nej sa počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu podľa § 101 Občianskeho zákonníka je viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv.

Čo sa týka náhrady vecne škody odporkyňa už v konaní na súde prvého stupňa namietala, resp. žiadala, aby navrhovateľka relevantne preukázala vznik škody, t. j. predložila doklady preukazujúce nutnosť a konkrétnu výšku výdavkov pri rekonštrukcii rodinného domu, doklad o kúpe motorového vozidla, ktoré by preukazovali, kedy v akej výške škoda vznikla, doklady preukazujúce zvýšené prevádzkové náklady atď., t. j., že navrhovateľka neuniesla dôkazné bremeno preukázania vzniku škody. Podľa názoru odporkyne navrhovateľka nepreukázala príčinnú súvislosť medzi vzniknutou škodou a protiprávnym úkonom odporkyne, kedy podľa názoru odporkyne len výsluchy rodinných príslušníkov, že uvedené úvery boli použité na rekonštrukciu domu, kúpu motorového vozidla, túto príčinnú súvislosť nepreukazuje, teda neuniesla dôkazné bremeno ani ohľadom preukázania príčinnej súvislosti.

Podľa názoru odporkyne navrhovateľka si neuplatnila nárok na náhradu vecnej škody v objektívnej 3 - ročnej premlčacej dobe a teda súd prvého stupňa rozhodol správne, ak žalobu v časti vecnej škody zamietol.

Odporkyňa v žiadnom prípade nepovažuje uplatnenie námietky premlčania za výkon svojho práva v rozpore s dobrými mravmi tak, ako to uvádza navrhovateľka vo svojom odvolaní. V danom prípade odporkyňa využila inštitút premlčania ako poslednú možnosť bránenia svojich práv.

Odvolačný súd preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 O. s. p. a zistil, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, príp. doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolačný súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Poukazuje na správnosť dôvodov napadnutého rozsudku.

K odvolacím námietkam navrhovateľky sa žiada uviesť nasledovné.

Odvolačný súd nemá dôvod odchyliť sa od ustálenej súdnej praxe, na ktorú poukazuje aj odporkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky, v zmysle ktorej právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby, náhrady za nemateriálnu ujmu podľa § 101 Občianskeho zákonníka je viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv.

Rozhodnutie súdu prvého stupňa týkajúce sa nároku na zaplatenie 249,105,49 Eur titulom nemajetkovej ujmy za zásah do práva na ochranu osobnosti vychádzajúce z rovnakých záverov považuje odvolací súd za vecne správne.

Čo sa týka námietok vo vzťahu k nároku na zaplatenie vecnej škody a to, že vedomosť o škode a škodcovi nastala až rozhodnutím súdu (10 C/256/2002) od 23.9.2009, k tomu treba uviesť, že toto konanie podľa obsahu spisu o náhradu škody začalo podaním návrhu na súd dňa 8.7.2002. Už vtedy, podľa názoru odvolacieho súdu mala navrhovateľka vytvorený dostatočne pravdepodobný úsudok o tom, ktorý subjekt za škodu zodpovedá.

So záverom súdu prvého stupňa o dôvodnosti uplatnenej námietky premlčania týkajúcej sa úverov, ktoré boli brané pred dátumom 3.8.2008 (návrh na začatie konania podaný súdu 3.8.2010) a uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty sa odvolací súd stotožňuje.

Keďže skutočnosť, že navrhovateľka považuje námietku premlčania vznesenú odporcom za šikanózný právny úkon, vykonaný v rozpore s dobrými mravmi navrhovateľka uviedla až v odvolacom konaní a nie je dôvod na ňu prihliadať, zostáva posúdiť námietku, že navrhovateľka dôkazné bremeno vo vzťahu k tvrdeniu, že čerpaním úverov z rokov 2008 a 2009 jej vznikla škoda, za ktorú zodpovedá odporca uniesla.

Tu treba uviesť, že s námietkami navrhovateľky sa súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia náležitým spôsobom vypořiadal.

Nemožno vyčítať súdu prvého stupňa, ak vykonané dôkazy - výsluch svedkov - hodnotil ako nedostatočný na unesenie dôkazného bremena, pričom konštatoval, že bez ďalších dôkazov a to listinných dôkazov o zaplatení výdavkov navrhovateľky v súvislosti s poškodením jej zdravia nemožno žalobe v tejto časti vyhovieť.

Odvolací súd preto v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. rozsudok v jeho napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa (§ 224 ods. 4 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.